

## **Darul lui Maggie**

Ochii predicatorului priveau cercetător la fețele îndreptate indiferent spre el, ale comunității sale fastuos de laice. El făcuse un apel înduioșător de ajutor pentru ridicarea unei mici capele misionare într-un ținut muntos izolat, un ținut unde existau așa de mulți oameni care încă nu auziseră niciodată despre Dumnezeu și mântuirea Sa în Hristos Isus. El sperase că-i stimulase pe ascultătorii săi la o dărnicie adevărată și că a trezit în ei o înțelegere pentru ce înseamnă marele privilegiu să-I slujești lui Dumnezeu și cauzei Sale. Dar se înșelase. Apelul său cald nu găsise niciun ecou în inimile celor adunați.

Sau totuși? Pe micuța Maggie, infirmă, care stătea în spate de tot, n-a putut s-o vadă, chiar și mai puțin cum statura ștersă și prăbușită în sine tremura la cuvintele sale.

„Doamne Isuse”, a șoptit micuța, „eu n-am nimic să-Ți dau. O, cum doresc ca sărmanii oameni de acolo, din munți, să poată să audă despre Mântuitorul meu! Dar, Doamne Isuse, eu n-am chiar nimic! Ce aș putea...?”

Ce era acel ceva ce o făcea pe copilă să respire greu deodată, așa ca și când o mână rece s-ar fi așezat pe inima ei?

„Totuși, tu ai ceva, Maggie”, a șoptit de undeva un glas. „Ai cârja ta, frumoasa ta cârjă nouă, pe care ai primit-o de curând în dar, și care valorează mulți dolari. Pe ea poți s-o dai. Firește că atunci trebuie să renunți la parc, unde cântă păsările; și la vizita locului unde poți să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să renunți; și chiar în rest la una și la alta, dar ...”

Copilului palid îi curgeau lacrimile pe obraji. Începea o luptă grea.

„O, nu, Doamne”, striga ea din străfunduri către Dumnezeu. „Nu pot! Și totuși, totuși, vreau – El a dat pentru mine mai mult decât atât.”

Și convulsiv a întins mâna după cârja frumos lustruită și i-a întins-o bărbatului care umbla încoace și încolo și lua colecta sărăcăcioasă. Acesta a ezitat o clipă, apoi a înțeles. I-au dat lacrimile. A luat cârja în tăcere, a dus-o în față și a pus-o pe masa care stătea în fața pupitrului vorbitorului.

Predicatorul a coborât de pe podiumul său, a luat cârja și a ținut-o ridicată cu mâini tremurânde. Câteva clipe n-a putut să vorbească din cauza emoției interioare.

„Priviți aici, prieteni”, a rostit el în cele din urmă, „cârja micuței noastre infirme, Maggie – tot ce are ca să-și facă viața ceva mai prietenoasă. – I-a dat-o Domnului.” - -

O tăcere adâncă se instalase.

„N-ar putea cineva”, a continuat predicatorul după câteva clipe, „să contribuie pentru scopul misionar cu suma cât valorează acest dispozitiv, încât să poată fi dată copilului înapoi cârja, fără de care el este neajutorat?”

„Cincizeci de dolari!” s-a auzit o voce înăbușită din una dintre bănci.

„Șaptezeci și cinci!”

„O sută!”

Și astfel a continuat subscripția. Bancnotele s-au acumulat peste cârja de pe masă, până au fost șase sute de dolari.

„Slavă Domnului!” a strigat predicatorul, „V-ați întrecut pe voi înșivă. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta!”

Maggie, mica infirmă, încă nu înțelesese nimic din ce se petrecea. După biruința asupra ei înseși, o bucurie mare, minunată, îi umpluse inima. Ea nu se mai gândea la viitor, nici măcar la cum va ajunge acasă fără cârjă. Ea se gândea numai la Domnul ei Isus. El i-o ceruse și ea I-o dăduse cu credința care nu se gândește mult.

Atunci a venit o doamnă spre ea, și-a pus prietenoasă brațele în jurul ei și a spus ca să se audă:

„Copilă dragă, cârja ta a adus șase sute de dolari pentru misiunea din munți și acum ea vine înapoi la tine, ca să rămână la tine. Iat-o, ia-o!”

Maggie a ridicat ochii. Întâi trebuia să-și adune gândurile. Apoi, fulgerător, a devenit conștientă că darul ei a fost acceptat în mod tainic de Dumnezeu și îi fusese dăruit din nou de El. Ea a apucat cârja iubită cu un strigăt de bucurie și a strâns-o la piept. Apoi, zâmbind printre lacrimi multelor fețe îndreptate spre ea prietenos, a ieșit afară din biserică schiopătând.

\*

Odinioară, pe când Fiul lui Dumnezeu ședea în fața vistieriei din Ierusalim și îi observa tăcut pe oamenii care își aruncau darurile în ea, El a văzut o văduvă săracă ce a aruncat înăuntru doi bănuți. Mulți bogați pusesea deja mult înăuntru. Dar Cunoscătorul de inimi tăcuse la aceasta. Dar când a văzut-o pe văduvă, n-a mai tăcut, ci i-a adunat pe ucenicii Săi și a spus: „Această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți cei care au aruncat în vistierie. Pentru că toți au aruncat din prinosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i rămăsese ca să trăiască.” (Marcu 12.43,44).

---

Titlul original: „Maggies Gabe”  
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 109-112.